

Nietzsche, Heidegger και το πρόβλημα της αισθητικής: γύρω από την πρώτη πανεπιστημιακή παράδοση του Heidegger για τον Nietzsche "Η βούληση για ισχύ ως τέχνη" (ΧΕ 1936-37)

Η στοχαστική «αναμέτρηση» του Χάιντεγκερ με τη νιτσεϊκή σκέψη αποτελεί μια περίπλοκη ερμηνευτική κατάσταση, η οποία ξεκινά νωρίς για τον Γερμανό φαινομενολόγο και συνίσταται σε μια διαρκή συνδιαλλαγή σε διάρκειες δεκαετιών. Οι αναφορές στον Νίτσε στο πλαίσιο του Είναι και Χρόνος (1927) είναι λιγοστές και όχι ιδιαίτερα ανεπτυγμένες, από τη δεκαετία του '30 κι εξής, εντούτοις, οι αναφορές στο έργο του Νίτσε, ιδιαιτέρως στο όψιμο, είναι συνεχείς και τίθενται πλέον στο επίκεντρο της κριτικής του για την ιστορία της δυτικής μεταφυσικής ιδωμένη μέσα από το πρίσμα της ιστορίας του Είναι. Στο πλαίσιο αυτό το θέμα της τέχνης αναδεικνύεται ως μείζον: η αποδόμηση της θεμελιώδους μεταφυσικής τέχνης για την τέχνη φαίνεται να είναι στρατηγικής σημασίας για το συνολικό εγχείρημα αποδόμησης της δυτικής μεταφυσικής. Εάν από τον Πλάτωνα έως και τον Νίτσε η τέχνη νοείται με αισθητικούς όρους, η συνέχεια αυτή διαγνώστηκε για πρώτη φορά και με κείμενο τρόπο από τον ίδιο τον Νίτσε, στην οποία αντίταξε τη «φυσιολογία της τέχνης» (*Physiologie der Kunst*). Η πανεπιστημιακή παράδοση του ΧΕ 1936-37 Η βούληση για ισχύ ως τέχνη –η πρώτη από μια σειρά παραδόσεων που εστιάζουν στη νιτσεϊκή φιλοσοφία– συνιστά, στην πραγματικότητα, ακόμη ένα μεταίχμιο, καθώς σε αυτήν συμπλέκεται ένα φαινομενολογικό και μεταφαινομενολογικό

λεξιλόγιο με τον αντολογικο-ιστορικό προσδιορισμό της μεταφυσικής στον άξονα των «εποχικών» φανερώσεων της αλήθειας εντός της ιστορίας του Είναι/εόντος-Είναι (Sein/Seyn). Στο πλαίσιο του σεμιναρίου μας θα προσεγγίσουμε κείριες θεματικές της παράδοσης, όπως τη σχέση τέχνης και αλήθειας, το ωραίο στην κλασική τέχνη, τη «μέθη» (Rausch) ως θεμελιώδη αισθητική κατάσταση, τα στάδια της ιστορίας της αισθητικής, Πλάτωνας και Νίτσε ως τα δύο άκρα στην ιστορία της δυτικής αισθητικής, η αντιστροφή του πλατωνισμού στον Νίτσε, το τέλος της αισθητικής στον Νίτσε, η σχέση τέλους της μεταφυσικής και τέλους της τέχνης, το αντίδοτο της «φυσιολογίας της τέχνης» στον Νίτσε.

Λέξεις κλειδιά: Ερμηνευτική «αναμέτρηση» του Χάιντεγκερ με τον Νίτσε, βούληση για ισχύ, ιστορία της αισθητικής, Πλάτωνας, Νίτσε, τέχνη και αλήθεια, μέθη, φυσιολογία της τέχνης, αντεστραμμένος πλατωνισμός στον Νίτσε